

Advent

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ
SEDMÉHO DNE

9/2011

BOŽÍ MILOST

Přednášky
modlitebního
týdne

Drazí členové rodiny církve,

v přednáškách modlitebního týdne budeme společně zkoumat „srdce adventizmu“ – Boží spásnou milost. Centrem je nebeská svatyně, ve které nám tato milost byla a je udílena. Poselství o svatyni není předmětem teologické exegeze, nýbrž osobní zkušeností, kterou prožíváme, když si uvědomujeme Boží milost.

Tuto cestu nezahlájíme na hoře Sína-ji, ale v našem prvním domově – v rá-ji. Už tam zaznělo poselství o svatyni. Poté, co svět zasáhla strašlivá skutečnost hříchu, který nás oddělil od Bo-
ha a od jeho přítomnosti, ve svatyni částečně poznáváme velikost Boží lásky. Bůh přichází a chce přebývat mezi námi.

Ve svatyni objevíme dobrou zprávu o smíření prostřednictvím Božího Be-ránka. Můžeme se spolehnout na skutečnost, že náš Prostředník v nebeské svatyni nám vždy poskytuje pomoc v naší nejnaléhavější potřebě. Toto poselství by mělo pozitivně ovlivňovat naše životy, které prožíváme v přítomnosti milujícího a odpouštějícího Bo-
ha, abychom neustále rostli v podobu našeho Spasitele.

Modlím se za to, aby nám studium těchto přednášek pomohlo prožívat naše životy pozitivně, ne ve strachu z Boží přítomnosti; abychom v nebeské svatyni získali jistotu odpuštění, protože Boží soudný stolec je trůnem milosti. Přeji si, abychom prožívali radost a těšili se na to, až bude na naší zemi znovu obnoven Eden a budeme trvale žít v Boží přítomnosti. Ať každého z nás Bůh provází v našich životech, když ho budeme prosit o oživení a reformaci, která vyústí v poslání pozdního deště Ducha svatého a v brzký druhý příchod Ježíše Krista.

TED N. C. WILSON,
PŘEDSEDA
GENERÁLNÍ KONFERENCE

PRVNÍ SOBOTA

SVATYNĚ, MILOST A ZAHRADA EDEN

BOŽÍ ÚMYSL S JEHO LIDEM BUDE USKUTEČNĚN

Když slyšíte slovo „svatyně“, jakou asociaci ve vás vyvolává? Vidíte v duchu stanovou svatyni, kterou postavil Mojžíš? Představujete si nádherný chrám vybudovaný Šalomounem? Nebo myslíte na církevní svatyni, v níž se každý týden scházíte k bohoslužbám? První kniha Mojžíšova popisuje jedinečnou svatyni. Byla nejkrásnější na planetě Zemi v celé své historii a nazývala se zahradou Eden.

Jaký má svatyně vlastně smysl? Odpověď na tuto otázku není jednoduchá. Jde o místo, kde lidé komunikují s Bohem. Zároveň jsou ve svatyni lidé vzdělávání ve víře. Ve svatyni lidé prožívají Boží milost. Nelze přehlédnout, že svatyně je také útočištěm. Rajská zahrada byla svatyní ve všech čtyřech zmíněných rozměrech.

Zahrada Eden

Rajská zahrada, tak jak byla zformována Boží stvořitelskou rukou, musela skýtat úžasný pohled. Byla jednoduše dokonalá. Kniha Genesis říká: „Bůh viděl, že všechno, co učinil, je velmi dobré“ (Gn 1,31). Zahrada byla nejen esteticky bezchybná, ale zároveň odrážela Boží lásku. Láska byla vetkána v každém lístku a stéblu, v každé květině a keři. Zvířata, ptáci, ryby a veškerý život – vše bylo krásné. Člověk, koruna stvoření, byl bezchybný a přímý. Odrážel obraz svého Stvořitele. Jeho charakter byl plný vznešenosti. Nic ho netáhlo ke zlému a žil v souladu s Boží vůlí.

Poté, co Hospodin dokončil stvořitelskou činnost, pohlédl na své dílo a byl spokojen. Ellen

Whiteová tento moment popisuje: „Všechno bylo dokonalé, hodno svého božského Tvůrce. A Bůh odpočinul. Ne proto, že by byl unaven, ale aby se těšil z výsledků své moudrosti a dobroty.“ (NUD 15, PP 47)

Uprostřed krásy nového stvoření stáli Adam a Eva a přijímali z Boží ruky další dar. Hospodin lidem věnoval domov, zahradu Eden. Lidé pobývali v Boží blízkosti, přijímali naučení od andělů a učili se chápat Boží milost. Pravda o stvoření a správné porozumění Boží milosti jsou spojené nádoby, jak výstižně před sto lety napsal církevní historik Philip Schaff: „Bez správného chápání teologie stvoření nemůžeme správně pochopit učení o vykoupení.“ Kniha Genesis popisuje zahradu Eden nejen jako první lidský domov, ale současně jako svatyni.

Eden – místo Boží blízkosti

Adam a Eva mohli se svým Bohem promlouvat tváří v tvář. Hospodin často lidi navštěvoval v rajské svatyni. Adam s Evou si v té době ani neuvědomovali, jaké požehnání získávají. To pochopili až v době, kdy již neměli do zahrady Eden přístup. Vstup do zahrady byl lidem po pádu do hříchu zapovězen a byl strážěn „ohnivým mečem“. Adam s Evou se vraceli ke vstupu do zahrady a vzývali Hospodinovu jméno v naději, že znovu budou moci vstoupit do svatyně a zahlédnout Boží tvář. Naneštěstí jim i jejich potomkům byla a je tato zkušenost zapovězena až do doby, než bude Země obnovena do původní slávy.

Eden – místo ke vzdělávání ve víře

Ellen Whiteová říká, že „Adam a Eva nebyli jen dětmi v Boží otcovské péči, ale i studenty přijímajícími naučení od vševědoucího Stvořitele.“ (NUD 17, PP 50)

Stvořitel slunce, měsíce i hvězd zjevoval lidem zákony a principy přírody. Lidského bytí se týkaly i další důležité informace. Andělé zasněžovali první manželský pár do tajemství velkého sporu. Lidé věděli o Luciferovi, jeho vzpouře proti Bohu, jeho zákonu i jeho vládě. Dozvěděli se o vypovězení satana z nebe a o tom, že má přístup do svatyně v Eden. Adam byl Božím zástupcem na planetě Zemi, a proto se na něho soustředila veškerá satanova pozornost. Lucifer měl za to, že pokud se mu podaří prvního člověka svést na svou stranu, získá nadvládu nad celou planetou. Tím vytvoří protiváhu Boží vlády a jeho zákona.

Boží výchova proto musela mít na Adama s Evou klíčový vliv. Nevím, zda si již na začátku uvědomovali, že Hospodin velký spor nakonec vyřeší způsobem, který bude dalším projevem jeho neměnné

lásky. Každopádně po Adamově pádu se velký spor musel rozhodnout na půdě, kterou si nárokoval ďábel, když svedl prvního člověka na svou stranu.

Adam s Evou tedy byli v ráji do velkého sporu mezi Bohem a satanem zasvěceni. „Tak byly Adamovi zjeveny významné události, jež lidstvo prožije od chvíle, kdy byl v ráji vyneseno božský rozsudek, po potopu a dále až po první příchod Syna Božího.“ (PP 39–40, PP 67)

Bylo zásadně důležité, aby první lidé pochopili prvotní příčinu velkého sporu. Tou byla ďáblova neochota být poslušný Božímu zákonu. Vzdorem vůči Božím pravidlům se satan současně postavil proti Boží vládě. „Nebeští poslové odhalili našim prarodičům historii satanova pádu a jeho intriky, jimiž je hodlá zničit. Vysvětlili jim podstatu Boží vlády, kterou se kníže zla snažil svrhnout.“ (NUD 18, PP 52)

Ve spojení s velkým sporem bylo stejně nezbytné, aby Adam s Evou porozuměli povaze Božího zákona, který je vyjádřením Boží lásky. Pochopili, že lidé jsou spolu se všemi bytostmi ve vesmíru podrobováni zkoušce. „Obyvatelé Eden byli

stejně jako andělé podrobeni zkoušce. Mohli poslouchat a žít, nebo neposlouchat a zahynout“ (NUD 18, PP 53).

První lidé rozuměli tomu, že poslušnost Božího zákona vychází z lásky k Bohu a vděčnosti za vše, co nám dává. „Poslušnost byla podmínkou věčného štěstí a přístupu ke stromu života“ (NUD 16, PP 49). Zahrada Eden byla místem, ve kterém byli lidé vzdělávání ve víře.

Eden – místo Boží milosti a útočiště

Svatyně zahrady Eden byla pro Adama s Evou útočištěm. Lucifer usiloval o jejich zničení, ale jediný přístup, který k lidem měl, byl skrze strom poznání dobrého a zlého. Kdyby se lidé drželi od stromu uprostřed zahrady v dostatečné vzdálenosti, byli by v bezpečí. Dábel je v ostatních částech rajské zahrady nemohl sledovat a ponoukat. Eden byl útočištěm před svody satana.

Boží pravidlo ohledně stromu poznání dobrého a zlého bylo jasné: „Z každého stromu zahrady smíš jíst. Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti“ (Gn 2,16.17). Eva však Hospodinova pokynu neuposlechla a podlehla satanovým intrikám. Adam ve strachu, že Evu ztratí, následoval její nesprávné rozhodnutí a lidská rodina se stala obětí hříchu.

Hospodin ale lidstvo neopustil. V zahradě Eden zaznělo první kázání na téma vykupitelské milosti: „Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi símě tvé a símě její. Ono ti rozdrť hlavu a ty jemu rozdrťš patu“ (Gn 3,15). V záhadném Hospodinově zaslíbení se skrývala budoucí předobrazná služba Mojžíšova stánku úmluvy na poušti i Šalomounova chrámu. Rozdrcená pata odkazovala k zvířecím obětem, a ty následně poukazovaly na Ježíšovu oběť na kříži. Rozdrcení hlavy se objevovalo v každoročním obětování kozla během Dne smíření a bylo zaslíbením budoucího zničení Lucifera a konce hříchu.

Již v rajské zahradě Bůh začal lidem zjevovat svůj plán na přemožení hříchu a vykoupení lidí. Lucifer lidem tvrdil, že Hospodinu jde pouze o jeho slávu a uspokojení. Otázka, která zůstala onoho osudného dne v zahradě Eden nezodpovězena,

zněla: Milují Otec a Syn lidské pokolení natolik, aby ho skrze sebezapření a vlastní oběť osvobodili ze satanových spárů? Odpovědí v Genesis 3,15 je rozhodné ano! Boží „ano“ se stalo skutečností, když Ježíš zvolal z kříže: „Dokonáno jest!“

Po stvoření bylo prvním lidem dáno místo jen o stupínek nižší než andělům. Boží plán obnovy lidského pokolení nabízí Hospodinovým věrným jedinečnou zkušenost: „Ti, kdo v Kristově síle přemůžou velkého nepřítele Boha i lidí, získají místo v nebesích vyšší než místa andělů, kteří nikdy nepadli“ (Ellen Whiteová, General Conference Bulletin, 1899). Lucifer v záchvatu žárlivosti usiluje o zkázu lidstva. Adam a Eva byli stvořeni jako šťastné bytosti milující Boha. Jejich štěstí zničil satan, který věděl, že čelí jisté prohře. Jeho úmyslem bylo Adama oddělit od jakékoli komunikace s Bohem a jeho potomky již nikdy nepustit do svatyně, která nabízí naději na obnovu ráje.

Návrat Božích dětí do pravé zahrady Eden

Zkušenost Adama a Evy v zahradě Eden oslovuje i lidi 21. století. Stvoření bylo motivováno Boží láskou. Proto víme, že i dnes je Boží jednání s námi vedeno láskou. Důkazem je dar jeho Syna, který vykoupil lidstvo. „Bůh dal Krista nám hříšníkům také proto, aby nás ujistil, že jeho stálým a neměnným cílem je pokoj. Bůh dal svého jediného Syna, aby se stal jedním z lidí a své lidství si navždy ponechal.“ (TV 13, DA 25)

Předtím než Bůh vyhnal Adama s Evou z rajské zahrady, vyslovil nad nimi soud, který v sobě nesl naději vykoupení. I dnes Hospodin soudí lidské pokolení skrze vykupitelskou milost, kterou nám vydobyl jeho Syn. Abychom plně mohli pochopit Boží oběť za nás a soud, je třeba přijmout za své poselství starozákonní svatyně. Je třeba, abychom se v přítomnosti Stvořitele a Vykupitele pokořili a hledali živý vztah k němu skrze skutečnou obnovu a reformaci. Spolehejme na Krista v našem spasení i ve všech ostatních potřebách. Skrze milost Kristovu a přebývání Ducha svatého získáme privilegium vstoupit znovu do zahrady, která byla domovem prvních lidí. Máme jedinečnou příležitost hlásat trojandělské poselství skrze Boží moc.

Díky tomu budeme svědky naplnění Božího plánu na návrat jeho dětí do pravé zahrady Eden.

3. V čem je zahrada Eden modelem Božího jednání s lidmi? Na co se v nové zahradě nejvíce těšíte?

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Bůh stvořil vše dokonalé. Co myslíte, že Adamovi s Evou po odchodu z Edenu chybělo nejvíce?
2. Myslíte, že Bůh chtěl někdy opustit své zkažené stvoření? Pokud ano, proč? Pokud ne, proč?

TED N. C. WILSON,

PŘEDSEDA GENERÁLNÍ KONFERENCE

NEDĚLE

DVĚ ZAHRADY

STŘET HŘÍCHU A SPASENÍ

Naše spasení přichází od Boha. Hospodin použije všechny možnosti, aby nás získal zpět. Vyprávění o jeho snaze zachránit lidstvo uprostřed boje mezi dobrem a zlem je největším příběhem lidské historie. Boží boj o člověka je velkým dramatem věků.

Klíčovou roli v příběhu hrají dvě zahrady. Z první pochází hřích, ztráta, hanba a smrt. Z druhé zahrady tryská naděje, radost a život.

První zahradu založil sám Hospodin. Byla krásná a dokonalá. Byl to jednoduše ráj. První lidé, kteří žili v perfektním prostředí, pocházeli z Boží ruky (Gn 2,8–9) a přebývali v Boží blízkosti. Eden byl rájem nevinnosti. Adam s Evou byli bez hříchu. Jejich charakter nebyl plně rozvinut, protože nečelili těžkým volbám. A ty se jim brzy postavily do cesty.

Vstup zla

Idylický život obyvatel zahrady narušovala zlovestná přítomnost tajemné bytosti. Zlo, které bylo mimo rozsah zkušeností Adama a Evy, nebylo daleko. A tak je tomu dodnes. Padlý anděl, který kdysi

nesl hrdé jméno Lucifer – Světloňoš, se stal satanem – svůdcem. Dábel čekal na svou chvíli.

Jak dlouho žili naši první rodiče v zahradě, nevíme. Jednoho dne ale na jejich dokonalé životy padl stín. Satan se k prvním lidem přiblížil v podobě krásného a svůdného hada. Dábel nabídl Adamovi a Evě novou zkušenost, která by z nich samotných učinila bohy.

Bůh lidské bytosti podrobil jednoduché zkoušce: „Z každého stromu zahrady smíš jíst. Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojeď, propadneš smrti“ (Gn 2,16–17). Ale had nabízel alternativu: „Nikoli, nepropadnete smrti. Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojíte, otevrou se vám oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé“ (Gn 3,4–5).

Od rozhovoru mezi svůdcem a prvními lidmi uplynulo mnoho let, ale dábel stále za lidmi přichází se stejnou nabídkou. Glorifikuje neposlušnost a snaží se ji vyličít v přitažlivém světle. Tvrdí, že naslouchání Bohu je nudné. Slibuje vzrušení a nové zážitky. Nezmiňuje ničivé důsledky, které

takové rozhodnutí má. V jeho reklamním sloganu se nemluví o zničených životech a vztazích.

Ďábel se vždy snaží zasít sítě pochybností. Přisuzuje Bohu svůj vlastní charakter a sám se staví do role dobráka. Bůh však pro nás chce to nejlepší. Nabízí nám zdravý, spokojený a šťastný život. Satan naopak předkládá otrávené ovoce. Na pohled vypadá lákavě, ale jeho důsledky jsou zničující.

Satan je „lhář a otec lži“ (J 8,44). „Nikoli, nepropadnete smrti,“ přesvědčoval Evu. Ale lhal. Oni zemřeli a zemřeli i všichni jejich potomci.

„Budete jako Bůh,“ tvrdil, ale svůj slib nesplnil. On sám toužil být jako Bůh v nebesích (Iz 14,13; Ez 28,12–19), ale dosáhl pouze vyhnání z Boží přítomnosti.

Jen Bůh může být Bohem. On je Stvořitelem všeho – andělů i lidí. Stvoření se nemůže stát stvořitelem. Bůh stvořil člověka, muže i ženu, dle svého obrazu, aby žili v milující poslušnosti vůči Hospodinu. Pouze v Bohu nacházíme svou pravou identitu. „Stvořil jsi nás pro sebe, neklidné je naše srdce, dokud nespočine v Tobě, Bože,“ napsal Augustin.

Hřích je iracionální. Jeho cílem je nemožné – stát se bohem. Ignoruje realitu naší existence stvořených bytostí, které jsou ve všem závislé na opravdovém Bohu.

A přesto tolik lidí kráčí ve stopách prvních lidských bytostí. Většina ráda poprává sluchu pokušitelově šeptání: „Budeš jako Bůh.“ Hospodina vytlačují ze svého myšlení, popírají jeho existenci a odmítají jeho přítomnost ve svém životě.

Důsledky pádu

Důsledky pádu člověka do hříchu začaly být patrné téměř okamžitě. Po prvním návalu rozkoše zahltil Adama s Evou pocit viny (Gn 3,7). Když slyšeli Boha v zahradě přicházet, byli přemoženi hanbou a ukryli se (Gn 3,8). Před Bohem se ale neskryli, tak jako se před ním nedokážeme ukrýt ani my. Začali se zříkat zodpovědnosti a vinu házet jeden na druhého: „Žena, kterou jsi mi dal, aby při mně stála, ta mi dala z toho stromu a já jsem jedl,“ vymlouval se Adam (Gn 3,12).

Znějí vám jeho slova povědomě? Hoď to na kohokoli, třeba i na Boha, jenom nenechávej vinu na sobě. A Eva nebyla o nic lepší. „Had mě podvedl a já jsem jedla,“ vysvětlovala Bohu (Gn 3,13).

Pokus obviňovat všechny kolem sebe a ospravedlňovat své selhání byl stejně chatrný jako oblečení z fíkových listů, kterým se snažili zakrýt svou nahotu. Přesto jsou výmluvy a ospravedlňování sebe sama i dnes tak časté.

Poté jim Hospodin nastínil budoucnost. Bude jim zapovězen vstup do ráje a jejich život bude naplněn dřinou. Příroda, která je jim k dispozici, bude plodit trní a bodláčí. Eva bude rodit děti v bolestech. Po životě plném útrap a boje o denní chléb v potu tváře se obrátí v prach, ze kterého je Bůh stvořil (Gn 3,16–19).

Bůh přichází na pomoc

Bůh však Adama s Evou neopustil, dal jim naději. Byli vyhnáni z rajske zahrady, ale ne z Boží přítomnosti. Ať je nový život zavede kamkoli, Hospodin půjde s nimi.

Adam s Evou odcházeli z Edenu se zaslíbením do budoucna. Jedna z posledních vět, které v zahradě slyšeli z Božích úst, byla adresována hadovi: „Mezi tebe a ženu položím nepřátelství, i mezi sítě tvé a sítě její. Ono ti rozdrtí hlavu a ty jemu rozdrtíš patu“ (Gn 3,15).

Nepřátelství mezi lidmi a hadem není přirozenou lidskou reakcí. Do srdce nám ho vložil Bůh a skrze něj pracuje milost.

Ellen Whiteová napsala: „Nepřátelství proti satanovi vyvolává v člověku milost, kterou Kristus vkládá do lidského srdce. Bez této milosti a obnovující síly by člověk zůstal satanovým zajatcem, sluhou vždy ochotným vykonávat jeho rozkazy. Avšak nový prvek v nitru člověka vytváří nepřátelství tam, kde dosud vládla shoda. Moc, kterou dává Kristus, umožňuje člověku, aby odolal tyranovi a uchvatiteli. Na kom se ukazuje, že si oškliví hřích, místo aby jej miloval, kdo odolává a vítězí nad vášněmi, které ho chtějí ovládnout, na takovém člověku se projevuje působení síly, která pochází jen od Boha.“ (VDV 330.331, GC 506)

Milost našla své největší naplnění v potomku ženy – Ježíši Kristu. Na konci svého bezhříšného života, naplněného nesobeckou službou, se odebral do zahrady, aby se modlil. Zahrady se nacházela v místě zvaném Getsemane.

Tuto zahradu vysadily lidské ruce, ne ruce Boží. Přesto se jednalo o oblíbené místo, kam Pán chodil. Poslední, čtvrté noci jeho pozemského života se do Getsemane uchýlil, aby zápasil s Otcem o svou budoucnost. Na obzoru se již rýsoval kříž.

Ježíš na sobě cítil tíži hříchů světa a prosil: „Otče můj, je-li možné, ať mne mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak ty chceš“ (Mt 26,39). „Ježíš v úzkostech zápasil a modlil se ještě usilovněji; jeho pot kanul na zem jako krůpěje krve“ (L 22,44).

V Getsemane visel osud lidstva na vlásku. Ježíš potřeboval podporu svých nejbližších, ale oni usnuli. Pohár hrůzy musel pít sám. Jediný, kdo byl přítomen Ježíšově agonii, byl svůdce ze zahrady Eden. Pokoušel Krista, aby se vyhnul své misi zachránit svět: Nestojí za to. Nestojí o tebe. Podívej se, vždyť spí!

Na rozdíl od Adama s Evou Ježíš neuposlechl jeho hlasu. Rozhodně odmítl pochybnosti, které se mu satan snažil zasít do mysli. Přijal těžký a hořký úděl z ruky svého Otce a vykročil k vrchu jménem Golgota.

Dvě zahrady nám připomínají, jakou cenu má spasení. Rozjímáme o tom. Poznáme, co jsme ztratili, ale poznáme i milost našeho Boha. Ellen Whiteová nás vyzývá, abychom pečlivě studovali a srovnávali „zahradu Eden a její poselství o neposlušnosti ... se zahradou v Getsemane, kde Vykupitel světa prožil strašlivou agonii, když na něm spočívaly hříchy všech lidí“ (Manuskript 1, 1892).

Haleluja! Máme úžasného Spasitele!

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Jaká byla původní lež, kterou ďábel oslovil první lidi? Jak se projevuje v současnosti?
2. Jaké důsledky hříchu, např. zlo, nemoci, chudoba nebo zkaženost, se vás nejvíce dotýkají? Co nám dává sílu s nimi bojovat?
3. Ježíš, ještě než zemřel za naše hříchy, dokázal žít život plný požehnání pro druhé. Je váš sbor požehnáním pro společnost kolem vás?

KROMĚ PRVNÍ A POSLEDNÍ
PŘEDNÁŠKY JE AUTOREM VŠECH
OSTATNÍCH WILLIAM G. JOHNSON,
DLOUHOLETÝ REDAKTOR ČASOPISŮ

ADVENTIST REVIEW A ADVENTIST WORLD.

PONDĚLÍ

BOŽÍ ZACHRAŇUJÍCÍ PŘÍTOMNOST

JEŽÍŠ NÁM ŘEKL, JAK MÁME ŽÍT, A SÁM TAK ŽIL

Jednou z nejužasnějších pravd, kterou nám Bible sděluje o Bohu, je jeho touha být s námi.

Ačkoli je Stvořitelem nebe a země, touží po blízkosti bytostí, které sám stvořil.

„Toto praví Vznešený a Vyvýšený, jehož přebývání je věčné, jehož jméno je Svatý: „Přebývám ve vyvýšenosti a svatosti, ale i s tím, jenž je zdeptaný a poníženého ducha, abych oživil ducha ponížených, abych oživil srdce zdeptaných“ (Iz 57,15).

Dnešní doba je svědkem nástupu militantního ateizmu. V minulosti žili ti, kdo nevěřili, v tichém pochybování o životě a vesmíru. Dnes agresivním způsobem proklamují, že Bůh neexistuje, a zostouzejí křesťany i vyznavače ostatních náboženství. Klíčovými postavami tohoto hnutí jsou Richard Dawkins, Christopher Hitchens, Sam Harris a Daniel Dennett. Je zajímavé, že jedna z osobností, která udávala směr bojovnému ateizmu, Anthony Flew, prošla v pozdní fázi svého života filozofickou konverzí. Flew ve své knize „Bůh existuje: Jak nejslavnější ateista světa změnil názor“ vydané v roce 2007, výrazně zkomplikoval život svým bývalým kolegům.

Jsem si vědom, že zmíněná kniha je v intelektuální diskuzi důležitá. Nicméně pro nás, kteří přijímáme Ježíše Krista jako Spasitele a Pána, jsou Flewovy argumenty v zásadě nadbytečné. My věříme, že Bůh existuje, protože jsme ho poznali jako přítele.

*On se mnou kráčí,
On se mnou mluví.
Říká mi, že jsem jeho.
Společně se radujeme,
společně zahradou jdeme.*

(C. Austin Miles, V zahradě)

Celá Bible, od knihy Genesis až po knihu Zjevení, mluví o Bohu, kterému činí potěšení být lidským přítelem. Procházel se a rozmlouval v zahradě s Adamem a Evou. Procházel se a rozmlouval s Abrahamem a ostatními praotci. A když dvanáct kmenů Izraele vyvedl z Egypta, vyzval je na úpatí hory Sínaj: „Ať mi udělají svatyni a já budu bydlet uprostřed nich“ (Ex 25,8).

Izraelci slyšeli a viděli hřmění, blesky a strašlivé troubení na svaté hoře. Věděli, že Hospodin je skutečný – vždyť byl přítomen na Sínaji – a děsili se. Proto se k nim Bůh rozhodl přiblížit takovým způsobem, který by jim byl vlastní. Bude s nimi přebývat ve stanu a kočovat po zemi.

Bůh dal Mojžíšovi přesné plány svatyně a Izraelci instrukce do písmene dodrželi. Byla na pohled krásná, zdobená zlatem, stříbrem, drahými kameny a barevnými látkami. Stánek musel být přenosný – a proto byl malý. Nejsvětější svatyně měla rozlohu pouhých několika metrů a celá svatyně asi 10 x 5 metrů.

Bylo paradoxem vesmíru, že Majestát nebes a Stvořitel univerza dobrovolně přebýval ve stanu.

Symbol Boží přítomnosti

Pro Izraelce byla svatyně centrem jejich společného života. Ve svatostánku spočívala jejich identita jako vyvoleného národa.

Svatyně byla zároveň **útočištěm**. Boží sláva – šechina – přebývala v nejsvětější svatyni mezi cherubíny. Svatyně ve středu izraelského národa byla zárukou bezpečí na všech cestách a před všemi nepřáteli.

I po mnoha staletích, kdy již opustili kočovný život a usídlili se natrvalo v Izraeli, se žalmista modlil: „Kéž ti sešle pomoc ze svatyně, kéž tě podepírá ze Sijónu!“ (Ž 20,3).

Svatyně byla místem **vzdělávání**. Čas od času Mojžíš přicházel do svatostánku a přijímal od Hospodina pokyny, jak vést lid. Když se vracel do tábora, jeho tvář zářila a lidé na něho nemohli pohlédnout. Proto „když k nim Mojžíš přestal mluvit, dal si na tvář závoj“ (Ex 34,33).

Svatyně byla místem **Božího vedení**. Když Izraelci putovali pouští, spočíval nad svatyní ve dne oblakový a v noci ohnivý sloup. Když se sloup ohně zvedl, lidé sbalili tábor a následovali ho. Když se sloup zastavil, lid odpočíval. „Hospodin šel před nimi ve dne v sloupu oblakovém, a tak je cestou vedl, v noci ve sloupu ohnivém, a tak jim svítil, že mohli jít ve dne i v noci“ (Ex 13,21).

Svatyně byla místem **bohoslužby**. Rok se ve starověkém Izraeli orientoval dle svátků. Slavnost nekvašených chlebů, svátek troubení, Den smíření a svátek stánků – všechny měly svůj základ ve svatyni.

Svatyně byla místem **odpuštění**. Sem hříšník přinášel svou oběť, ať už se jednalo o ovci, kozu nebo holubici. Obětované zvíře bylo předloženo

knězi jako obět smíření. Odpuštění se dělo skrze svatyni.

Není divu, že židé považovali svatyni za nejvzácnější místo. Později byl stan nahrazen chrámem v Jeruzalémě. Když byl vydrancován a zničen nepřátelskými vojsky, jednalo se pro Izrael o nejhorší představitelnou ránu (Ž 74,1–7).

Dnes nemáme k dispozici pozemskou svatyni, kde bychom mohli vyhledat Boží přítomnost. Nejsme ale v nevýhodě. Mámě totiž nebeskou svatyni, do které vstupujeme vírou (Žd 10,19–22). A máme Ježíše. Bůh, který původním dvanácti kmenům Izraele nařídil, aby postavili svatostánek, šel ve své snaze být lidem blíž ještě mnohem dál. Vzal na sebe podobu lidské bytosti. Stal se člověkem z masa a krve – jako jsme my.

„Neboť se nám narodí dítě,“ prorokoval Izajáš, „bude nám dán syn, na jehož rameni spočine vláda a bude mu dáno jméno: „Divuplný rádce, Božský bohatýr, Otec věčnosti, Vládce pokoje“ (Iz 9,5).

O něm Jan napsal: „A Slovo se stalo tělem a přebývalo (doslova stanovalo) mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy“ (J 1,14). Tento muž bez všech atributů, které z dnešních lidí dělají celebrity – bez bohatství, slávy, moci, vzdělání i vlivu – byl vtěleným Bohem. On byl Imanuel, „Bůh s námi“ (Mt 1,23).

Ježíš je naším veleknězem a v nebesích vykonává přímluvnou službu v náš prospěch. Nebeská svatyně, kterou nevyrobily ruce lidských řemeslníků, je důležitější, než si dokážeme představit. Ona je pravou svatyní. Svatostánek v poušti byl jejím pouhým obrazem. Bible říká, že „je jen náznakem a stínem svatyně nebeské“ (Žd 8,5).

Tématem nebeské svatyně a Ježíšovy služby v ní se budeme zabývat na konci modlitebního týdne. Izraelci odvozovali svou identitu Božího lidu od svatostánku, který je doprovázel na poušti. Také my jsme Božími dětmi, protože u našeho velekněze máme útočiště, vzdělání, bohoslužbu, vedení i odpuštění.

My však máme mnohem víc. Ježíš byl na zemi jen krátkou dobu, pouhých třicet tři let. Než odešel, slíbil lidem, že místo sebe pošle Utěšitele – Ducha

svatého: „Nezanechám vás osiřelý,“ říká Kristus, „přijdu k vám“ (J 14,18).

Duch svatý pokračuje v díle lásky, které začal Ježíš. Vede nás do vši pravdy (J 16,13). Připomíná nám Kristovo učení (J 14,26). Usvědčuje svět z hříchů. Přináší spravedlnost a soud (J 16,8–11). A nejdůležitější ze všeho je, že je s námi!

Pokud chceme najít Boha, nemusíme za ním do chrámu. Není nutné, abychom vykonali pouť na vzdálené svaté místo, kde přebývá Boží přítomnost. Bůh je tady. Přímo zde. Bůh je s námi!

Než Ježíš odešel, slíbil: „A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku“ (Mt 28,20). Apoštol Pavel dosvědčil: „...nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne“ (Ga 2,20).

Můžete i vy přitakat Pavlovu svědectví? Jste si vědomi Kristovy živé přítomnosti ve vás? Je s vámi, jak slíbil?

Před dlouhou dobou se Mojžíš modlil: „Podle čeho jiného by se poznalo, že jsem u tebe našel milost já i tvůj lid, ne-li podle toho, že s námi půjdeš; tím budeme odlišeni, já i tvůj lid, od každého lidu na tváři země“ (Ex 33,16). A David se připojil: „Jen mě neodvrhuj od své tváře“ (Ž 51,13).

Bůh stojí o to, být s námi. Opravdu chce, abychom věděli, že jeho zachraňující přítomnost je s námi. Chce být naším útočištěm, naším průvodcem, naším učitelem, naším Spasitelem i naším Pánem.

Otázky pro společné přemýšlení

1. Z pěti věcí, jež představovala pozemská svatyně – tedy útočiště, vzdělávání, vedení, bohoslužbu a odpuštění – která je ve vašem společenství nejvíce potřeba? Jak ji můžete svému okolí poskytnout?
2. Pokud chcete, aby se ve vašem společenství projevovala Kristova služba, co je třeba ve vašem životě změnit?
3. Jak se vliv Ducha svatého projevuje ve vašem životě jako jednotlivce i sboru?

ÚTERÝ

BERÁNEK BOŽÍ

JEN ON NÁM MŮŽE POSKYTNOUT VŠE, CO POTŘEBUJEME

„Druhého dne spatřil Jan Ježíše, jak jde k němu, a řekl: „Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa““ (J 1,29).

Prohlášení Jana Křtitele výstižným způsobem definovalo smysl Ježíšova poslání. Ježíš přišel, aby nám zjevil Boží charakter, přišel hledat a najít ztracené lidské bytosti a zvěstoval dobrou zvěst. Přesto nejdůležitější bylo, že se stal božskou obětí za hřích.

Samotný význam jména Ježíš poukazuje k tomuto obětinnému rozměru jeho poslání. Předtím než se narodil, zjevil se Josefovi anděl a vyzval ho, aby si vzal Marii za manželku, slovy: „Porodí syna a dáš mu jméno Ježíš; neboť on vysvobodí svůj lid z jeho hříchů“ (Mt 1,21).

Jméno Ježíš je pořečtenou formou jména Jozue, které znamená „Hospodin zachraňuje“. Později byl k Ježíšovu jméno doplněn přídomek „Kristus“, který má význam „pomazaný“ nebo „Mesiáš“. Pokud použijeme sousloví Ježíš Kristus, vyznáváme vlastně, že se jedná o Spasitele a Mesiáše. Jinými slovy jde o Mesiáše, který přišel zachránit. Je nešťastné, že pro miliony lidí jsou tato slova pouze příhodným zaklíním. Lidé si neuvědomují, co Ježíšovo jméno znamená, a berou ho do svých úst lehkově. Ten zlý, Boží nepřítel ve velkém sporu, se tímto způsobem snaží odvést pozornost lidí od skutečného významu Ježíšova jména.

Boží cíl

Ježíš se narodil, aby zemřel. Pro každého člověka je smrt poslední smutnou částí životního cyklu. U Ježíše tomu tak nebylo. Smrtí vyvrcholil jeho

život na zemi. Svou smrtí totiž zachránil svět. „A já, až budu vyvýšen ze země, přitáhnou všechny k sobě,“ řekl (J 12,32). A jinde: „Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný“ (J 3,14.15).

Bylo by přirozené očekávat, že Ježíšovi učedníci budou smrt svého vůdce chápat jako krach. Ukřižování bylo způsobem popravy vyhrazeným jen nejhorším zločincům. Bylo pomalé, kruté a vykonávané na veřejném místě. K smrti ukřižováním nemohl být odsouzen žádný římský občan, protože se jednalo o potupnou smrt. Ježíš nebyl římským občanem, a proto mohl být ukřižován. Ježíš, náš Spasitel, byl ochoten zajít pro naši záchranu do nejzazších mezí. Apoštol Pavel píše: „...ponížil se, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži“.

První křesťané se za Ježíšovu smrt nestyděli. Nikdy se nesnažili zakrýt způsob smrti svého Mistra. Smrt Ježíše pro ně nebyla trapná a nehledali výmluvy, kterými by ji ospravedlnili. Místo toho statečně a otevřeně vyznávali: „Stalo se to ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kterého vy jste ukřižovali, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých. Mocí jeho jména stojí tento člověk před vámi zdrav“ (Sk 4,10). „Židé žádají zázračná znamení, Řekové vyhledávají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Pro Židy je to kámen úrazu, pro ostatní bláznovství“ (1K 1,22–23). „Já však se zanic nechci chlubit ničím, leč křížem našeho Pána Ježíše Krista, jímž je pro mne svět ukřižován a já pro svět“ (Ga 6,14).

Ellen Whiteová vysvětluje, jakým způsobem nás Ježíšova smrt zachraňuje: „S Kristem bylo naloženo

tak, jak jsme si zasloužili my. A to proto, aby s námi mohlo být nakládáno tak, jak si zasloužil on. Byl odsouzen za naše hříchy, na kterých neměl žádný podíl, abychom my mohli být ospravedlněni jeho spravedlností, na které nemáme žádnou zásluhu. Podstoupil smrt, která měla stihnout nás, abychom získali život, který patřil jemu. „Jeho jizvami jsme uzdraveni.“ (Iz 53,5)“ (TV 12.13, DA 25)

Falešná očekávání

Učedníci zpočátku nerozuměli hlubšímu smyslu Ježíšovy smrti. Když Jan Křtitel zvolal: „Hle, beránek Boží, který snímá hříchy světa!“ (J 1,29), jeho posluchači nerozuměli, co má na mysli. Dvanáct učedníků opakovaně během Ježíšova života vyzývalo Krista, aby se konečně ujal své role politického Mesiáše, který osvobodí židovský národ od nenáviděných římských okupantů. Ježíšovy opakované zmínky o přicházejícím utrpení v Jeruzalémě a následné smrti pouštěli jedním uchem dovnitř a druhým ven (Mt 16,21–23; 20,17–19).

Teprve po události zmrtnýchvstání začali učedníci chápat smysl věcí, kterých byli svědky. Zlomovým okamžikem byla cesta dvou z nich do Emauz: „A on jim řekl: ‚Jak jste nechápaví! To je vám tak těžké uvěřit všemu, co mluvili proroci! Což neměl Mesiáš to vše vytrpět a vejít do slávy?‘ Potom začal od Mojžíše

a všech proroků a vykládal jim to, co se na něho vzta-
hovalo ve všech částech Písma“ (L 24,25–27).

Díky Ježíšově smrti začínáme lépe rozumět nesrozumitelným a vzdáleným částem Starého zákona.

Každý moderní člověk, který si čte o službě ve svatyni, musí čelit neodbytným otázkám: Proč tolik vraždění nevinných zvířat? Proč muselo být všude tolik krve? Pouze pohled skrze Kristův kříž dává smysl a odkrývá ponaučení, které do obětního systému Bůh vložil. Izraelci si díky němu byli vědomi, že hřích něco stojí. Hřích je vážná věc a odčinit ho může pouze prolítí krve. To dosvědčuje i List Židům, kde čteme, že „bez vylití krve není odpuštění“ (Žd 9,22).

Svatostánek na poušti i jeruzalémský chrám byly místem odpuštění v prostoru a čase. Člověk, který zhřešil, věděl, že pokoje s Bohem může dosáhnout, pokud se bude držet instrukcí, které Hospodin lidem dal. Odpuštění nebylo možné získat jinak.

Zvířecí oběti ale nemohly nabídnout dokonalé odpuštění. „Neboť krev býků a kozlů není s to hříchy odstranit“ (Žd 10,4). Právě odpuštění hříchů zajistila až smrt bohočlověka Ježíše Krista. Každá zvířecí oběť ve starozákonní svatyni byla platná proto, že poukazovala k jedinečné a opravdové oběti Beránka Božího.

Díky Golgotě lépe rozumíme zvláštnímu a kontroverznímu příběhu z knihy Genesis 22 o Abrahamovi

a Izákovi na hoře Mórija. Příběh o lidské oběti nemůže nechat v klidu žádného citlivého čtenáře Bible – ať už žida, nebo křesťana. Hospodin prikazuje starému otci: „Vezmi svého jediného syna Izáka, kterého miluješ, odejdi do země Mórija a tam ho obětuj jako oběť zápalnou na jedné hoře, o níž ti povím!“ (verš 2).

Jak může milující Bůh žádat po člověku něco takového? Podobné vyžadování dětské oběti bychom spíše očekávali z úst pohanských model uctívání v Kanaánu. Lidské oběti byly ve starověku běžné, ale starozákonní Hospodin podobné praktiky přísně odmítal a v Izraeli byly zapovězené jako dábelské: „Nedopustíš, aby někdo z tvých potomků byl přiveden v oběť Molekovi. Nezneseš jméno svého Boha. Já jsem Hospodin“ (Lv 18,21).

Boží příkaz musel Abrahama šokovat. A přesto v sobě našel sílu ho vykonat. Nechápal jeho smysl, ale chodil s Hospodinem dostatečně dlouho na to, aby poslechl. Když chlapec položil otázku, která musela otce zmrazit: „Hle, oheň a dříví je zde. Kde však je beránek k zápalné oběti?“, Abraham odpověděl: „Můj synu, Bůh sám si vyhlédne beránka k oběti zápalné“ (Gn 22,7.8).

A Bůh si svou oběť opravdu opatřil. Když Abraham pozdvihl ruku s nožem, aby zabil svého syna, Pánův anděl ho zastavil. „Abraham se rozhlédl a vidí, že vzadu je beran, který uvízl svými rohy v houští“

(Gn 22,13). Beran byl v křoví celou dobu, ale Abraham ho neviděl, protože byl zahlcen emocemi.

Patriarcha pak ono místo nazval „Hospodin opatřil“. Za tisíc let postavil na stejném místě na hoře Mórija král Šalomoun jeruzalémský chrám (2Pa 3,1). A o dalších tisíc let později zemřel v blízkosti tohoto místa Ježíš.

Bůh, který opatřil oběť pro Abrahama, opatřil ji i pro celé lidstvo.

Ježíšův život a smrt také vrhají světlo na jedinečnou 53. kapitolu prorokství Izajáše. Prorok mluví o někom, kdo byl „jako beránek vedený na porážku“ (verš 7). „Jenže on byl proklán pro naši nevěrnost, zmučen pro naši nepravost. Trestání snášel pro náš pokoj, jeho jizvami jsme uzdraveni. Všichni jsme bloudili jako ovce, každý z nás se dal svou cestou, jej však Hospodin postihl pro nepravost nás všech“ (verše 5.6).

Hříchy, které nesl, jsou moje i vaše. Ježíš je Beránek Boží a zemřel za nás, protože stojí o naši lásku.

Otázky pro společné přemýšlení

1. V textu je uvedena věta: „Ježíš se narodil, aby zemřel.“ Jaký smysl tedy měl Ježíšův život?
2. Je pro nás, lidi dvacátého prvního století, příjemné pomyšlení na krvavé oběti starověku?
3. Jaký význam pro vás osobně skrývají slova „Hospodin opatřil“?

STŘEDA

PROSTŘEDNÍK

NAŠE ZÁCHRANA JE V JEHO RUKOU

V říjnu 2010 mnoho lidí zatajilo dech, když se blížilo vyvrcholení troufalé záchranné akce.

Již šedesát devět dnů bylo 33 mužů uvězněno v hloubce 610 metrů v podzemí měděného dolu

v Chile, protože došlo k sesuvu půdy. Několik týdnů záchranáři vyvrtávali šachtu, kterou by mohli horníky osvobodit. Skrze tuto šachtu prošla záchranná kapsle o šířce 71 centimetrů. Konečně se podařilo dosáhnout až k nešťastným havířům. Bude plán fungovat?

Příběh uvězněných horníků přitáhl pozornost celého světa. Na místě se objevilo 200 televizních štábů, včetně novinářů ze Severní Koreje. Na povrchu čekal chilský prezident Sebastián Pinera, aby osobně přivítal muže zachráněné z horkého, dusivého pekla.

Těsně po půlnoci se úzkostné očekávání proměnilo v jásání, když ze záchranné kapsle vylezl první horník. Blesky fotoaparátů létaly tmou, dechovka spustila národní hymnu, lidé se objímali a z očí jim tekly proudy slz. V následujících 21 hodinách se na povrch dostalo všech 33 mužů, které čekalo objetí manželek. Pro jednou ovládla stránky světových novin dobrá zpráva.

Také my jsme uvězněni v hluboké jámě hříchu bez naděje na záchranu a možnosti úniku. Syn Boží prorazil cestu skrze skálu beznaděje. Jeho mise byla odvážná, ale slavila úspěch. Záchranná operace vyvrcholila na hoře Golgotě a v getsemanské zahradě. Celý vesmír přihlížel v úžasu a v obavách.

Ellen Whiteová napsala: „Světy, které nepadly do hříchu, a nebeští andělé s napětím sledovali blížící se závěr boje. Satan se svými přívrženci pozorně sledovali tuto rozhodující chvíli v díle vykoupení. Mocnosti dobra i zla očekávaly, jak Bůh odpoví Kristu na jeho třikrát opakovanou modlitbu. Andělé toužili pomoci Kristu v jeho utrpení, ale nebylo to možné. Pro Božího Syna nebylo úniku. V této rozhodující chvíli, kdy šlo o všechno a v rukou Trpítele se chvěl tajemný kalich, se otevřela nebesa a prozářila temnotu strašlivého okamžiku. Ke Kristu přistoupil mocný anděl, který přebývá v Boží přítomnosti a zastává místo padlého satana. Anděl nepřišel proto, aby vzal Kristu kalich hořkosti z ruky. Přišel jej ujistit o Otcově lásce a povzbudit jej, aby kalich vypil. Přišel posílit pokorně prosícího bohočlověka. Ukázal mu otevřená nebesa a připomněl mu, kolik lidí bude

jeho utrpením zachráněno. Ujistil jej, že Otec je větší a mocnější než satan a že jeho smrt bude pro satana konečnou a úplnou porážkou. Království tohoto světa potom připadne svatým Nejvyššího. Poukázal na obrovské zástupy zachráněných, navěky spasených lidí, kteří mu budou odměnou za prožitá muka.“ (TV 442, DA 693)

Ten pravý

Ježíš je ten pravý Spasitel. Stal se pravým člověkem a žil v lidském těle. Proto se stal naším veleknězem, prostředníkem mezi lidmi a Bohem. On je bohočlověk, který přemostil propast zející mezi nebem a zemí, která vznikla po pádu prvních lidí.

Na příchod Ježíše poukazovala existence pozemské svatyně. Krev ovcí, koz a býků, kterou přinášeli hříšníci pro své viny, byla stínem pravé krve Beránka Božího, který sňal hříchy světa. Pozemský velekněz mohl do nejsvětější svatyně vstoupit pouze jedinkrát za rok při obřadu Dne smíření. Tato jeho služba byla předobrazem opravdového smíření, které přináší bohočlověk Ježíš skrze nebeskou svatyni.

„Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš,“ píše apoštol Pavel (1Tm 2,5). „Proto je Kristus prostředníkem nové smlouvy, aby ti, kdo jsou od Boha povoláni, přijali věčné dědictví, které jim bylo zaslíbeno – neboť jeho smrt přinesla vykoupení z hříchů, spáchaných za první smlouvy“ (Žd 9,15).

Pravý a jediný prostředník. Pouze Ježíš může postavit most mezi nebem a zemí. Pouze On může přinést odpuštění hříchů. Nikdo si nesmí a nemůže přivlastnit to, co dává pouze Ježíš, a nikdo jiný.

„Máme u Otce přímlyvce, Ježíše Krista spravedlivého. On je smírnou obětí za naše hříchy, a nejenom za naše, ale za hříchy celého světa“ (1J 2,1,2).

Náš prostředník v nebesích plně rozumí lidským zápasům. On prožil to, co my. Trpěl a byl pokoušen. Ať už nás potká v životě cokoli, můžeme si být jisti, že Ježíš tím prošel před námi.

Ústředním motivem Listu Židům je Ježíšova velekněžská služba. V první kapitole autor ukazuje,

že Ježíš je opravdový Bůh. On je vyšší než andělé. „On, odlesk Boží slávy a výraz Boží podstaty, nese všecko svým mocným slovem. Když dokončil očistění od hříchů, usedl po pravici Božího majestátu na výsostech. ... O Synovi však: ‚Tvůj trůn, Bože, je na věky věků a žezlo práva je žezlem tvého království‘“ (Žd 1,3,8).

Nečekané důsledky

Zkusme společně domyslet důsledky této nečekané zvěsti. Když přicházíme k Ježíši, přicházíme k Bohu. Ježíš není mezistupeň mezi zemí a nebem. On je pravý Bůh. Vše, čím je Bůh, je i Ježíš. Vždycky byl a vždycky bude. „Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh“ (J 1,1).

Ježíš nás miluje natolik, že nás nazývá svými přáteli (J 15,14,15), tak jako byl ve Starém zákoně Abraham nazván „přítelem“ Božím (2Pa 20,7). Máme možnost s Hospodinem navázat vztah, ale nesmíme zapomínat, kým Bůh opravdu je. Nesmíme dopustit, aby se v našich modlitbách, písních i kázáních stal naším „kámošem“.

Zpět k Listu Židům. První kapitola nás ujišťuje, že Ježíš je opravdovým Bohem, zatímco druhá ukazuje, že je skutečným člověkem. „Protože sourozence spojuje krev a tělo, i on se stal jedním z nich, aby svou smrtí zbavil moci toho, kdo smrtí vládne, totiž ďábla, a aby tak vysvobodil ty, kdo byli strachem před smrtí drženi po celý život v otroctví“ (Žd 2,14,15).

Znovu jsme svědky velké záchranné mise. Ježíš neposlal záchranáře, ale přišel sám. Stal se jedním z nás a podstoupil zkušenost, které se děsíme všichni, a to smrt. Vstoupil do království smrti a zlomil její vládu. Smrt již neděsí. Vstal z mrtvých a hrob zůstal prázdný.

Jako pravý Bůh a pravý člověk je Ježíš jedinečnou bytostí v celém vesmíru. Díky tomu se stal veleknězem a slouží v náš prospěch v nebeské svatyni: „Proto musel být ve všem jako jeho bratří, aby se stal veleknězem milosrdným a věrným v Boží službě a mohl tak smířit hříchy lidí“ (Žd 2,17).

Lidé během dějin vždycky potřebovali kněze. Vědomi si své nedostatečnosti, vztahovali se

k jiným lidským bytostem, o kterých se domnívali, že jsou blíž k Bohu. Doufali, že tito lidé předloží Bohu jejich starosti a trápení způsobem, který nejvyšší bytost vyslyší. Ve skutečnosti je jediný prostředník a skutečný kněz – Ježíš Kristus, v jehož osobě můžeme předstoupit před Hospodina. Všichni ostatní jsou pouhými stíny. Oni sami potřebují prostředníka, Ježíše Krista. Proto i velekněz v pozemské svatyni musel „přinášet oběti za hřích nejenom za lid, ale i sám za sebe“ (Žd 5,3).

Učení o Ježíšově velekněžské službě v nebeské svatyni je pro církve adventistů jedinečné. Je naším úkolem seznámit s jeho poselstvím svět. Díky němu máme jistotu ve čtyřech základních věcech:

1. **Naše naděje je skutečná.** Mnoho křesťanů považuje dnes nebe za pohádku. Mezi duchovními jsou takoví, kteří nevěří v posmrtný život. Tvrdí, že nesmrtnost spočívá v životě našich dětí a vnoučat. Ježíšova pokračující služba je zárukou, že nebe je skutečné a On přijde a uvede nás do něj. „Z toho, co bylo řečeno, plyne: máme velekněze, který usedl po pravici Božího trůnu v nebesích jako služebník pravé svatyně a stánku, který zřídil sám Hospodin, a nikoli člověk“ (Žd 8,1.2).

2. **Odpuštění je skutečné.** Bez ohledu na naše subjektivní pocity je realitou, že máme vždy prostředníka, který „se přimlouvá za nás“ (Žd 7,25). Pocity jsou nejisté, Ježíš je jistý. I kdybychom se nemohli na nic jiného spolehnout „on zůstává věrný, neboť nemůže zapřít sám sebe“ (2Tm 2,13).

3. **Nebe je otevřené a laskavé místo.** Vstupu do nebe se nemusíme doprošovat, protože do něj patříme. Ježíš nás vítá. On je tu pro nás. „Protože máme mocného velekněze, který vstoupil až před Boží tvář, Ježíše, Syna Božího, držme se toho, co vyznáváme. Nemáme přece velekněze, který není schopen mít soucit s našimi slabostmi; vždyť na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu. Přistupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas“ (Žd 4,14–16).

4. **Svatyně je místem moci.** Ježíš nám rozumí a chápe nás. Navíc nám dává sílu k vítězství. „Protože sám prošel zkouškou utrpení, může pomoci těm, na které přicházejí zkoušky“ (Žd 2,18).

Věděli jste, že máte prostředníka, který se vás zastává v nebesích? Nezáleží na tom, jaký byl váš minulý život. Není důležité, jak daleko jste od Boha odešli, protože On vás chce přijmout zpět. Vy jste jeho dcery. Vy jste jeho synové. Pojďme k němu a svěřme mu všechny své starosti. On je vezme na sebe a dá nám svůj pokoj.

Při jednom setkání vedoucích představitelů církve došlo i na sdílení zkušeností s Bohem. Jeden z nich vyprávěl nečekaný osobní příběh. Před nějakou dobou letěl se svou manželkou do Los Angeles. Když vystoupili z letadla a zařizovali pronájem auta, projela jeho hrudí palčivá bolest. Hlavní tepna vedoucí do srdce byla ucpaná a on věděl, že umírá. Jeho manželka, povoláním zdravotní sestra, mu začala poskytovat první pomoc, protože srdce přestalo bít. „Víte, jaké to je, umírat?“ ptal se fascinovaného publika. „Jediné na co jsem myslel, bylo: Nemám ve svých rukou nic, má naděje je jeho kříž.“

Pokud se nedožiji jeho návratu a budu se muset podrobit smrti, doufám, že má jediná myšlenka bude na Ježíše, pouze na Ježíše. On je vším, co v životě mám. On je vším, po čem toužím v životě, který přijde. On je náš zachránce, Pán, přítel, přicházející král a prostředník.

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Co pro vás znamená, že Ježíš je „jedním z nás“? Jaký má tato myšlenka dopad na váš život?
2. Ze čtyř bodů, které autor zmiňuje, tj. naděje, odpuštění, nebe a moc, který je pro vaši duchovní zkušenost nejdůležitější?
3. Kdy jste si uvědomili, že jediná naděje na záchranu je ve vztahu k Ježíši? Jaká událost toto pochopení doprovázela?

ČTVRTEK

ŽIVÁ MILOST

PROMĚNĚN ZŘENÍM NA JEŽÍŠE KRISTA

Když přijmeme Ježíše jako Pána, změní nás. Když chodíme každý den s Ježíšem, milost a Boží láska nás promění.

Apoštol Pavel napsal: „Ukázala se Boží milost, která přináší spásu všem lidem a vychovává nás k tomu, abychom se zřekli bezbožnosti a světských vášní, žili rozumně, spravedlivě a zbožně v tomto věku a očekávali blažené splnění naděje a příchod slávy velikého Boha a našeho Spasitele Ježíše Krista. On se za nás obětoval, aby nás vykoupil ze všeho hříchu a posvětil za svůj vlastní lid, horlivý v dobřích skutcích“ (Tt 2,11–14).

Citovaný Pavlův výrok dokonale ukazuje povahu života změněného milostí. Změní se vše – naše rozhodnutí, naše naděje i naše motivace.

Každý den musíme činit mnohá rozhodnutí. Svět, který se podbízí tím, „po čem dychtí člověk a co chtějí jeho oči a na čem si v životě zakládá“ (1J 2,16), je konfrontován s milostí, která říká „Ne!“ Člověk žijící milostí volí vznešenou cestu, cestu Ježíšovu. Milostí žijeme v očekávání na Kristův druhý příchod. Nevíme, kdy přijde, ale jsme si jisti, že přijde, protože slíbil: „Opět přijdu a vezmu vás k sobě“ (J 14,3). I v současném životě se můžeme radovat a prožívat pokoj, ale to nejlepší je teprve před námi. Potom uvidíme Ježíše tvář v tvář. Jeho milost nás motivuje, abychom byli takoví, jakými nás chce mít. Díky milosti se stáváme očištěnými lidmi.

Lidu Izraele, který putoval pouští, Hospodin řekl: „Ať mi udělají svatyni a já budu bydlet uprostřed nich“ (Ex 25,8). Boží sláva, hebrejsky šechina, která

přebývala mezi cherubíny v nejsvětější svatyni, byla důkazem, že splnil svůj slib. Přebýval uprostřed svého lidu.

Boží touha

I dnes Bůh stojí o to, aby přebýval uprostřed svého lidu. V současnosti nemáme k dispozici svatostánek na poušti ani krásný jeruzalémský chrám, ale k Bohu pro nás vede lepší cesta. Vše přesahující „JÁ JSEM“ a Stvořitel univerza se sklonil, aby přebýval mezi námi! Bůh není ve stanu ani v chrámu vykládaném zlatem, stříbrem a drahými kameny, ale v lidském těle. „Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jež máte od Boha?“ ptá se apoštol Pavel a pokračuje: „Nepatříte sami sobě! Bylo za vás zapláceno výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha“ (1K 6,19.20).

Jak může Bůh přebývat v nás, zůstává zahaleno tajemstvím: „Je to Kristus mezi vámi, v něm máte naději na Boží slávu“ (Ko 1,27). Přesto každý, kdo přijal Ježíše jako Spasitele a Pána, ví, že je Kristus v našem srdci realitou. Ježíš je skutečný jako náš nejlepší přítel. On je náš nejlepší přítel.

Proto je třeba, abychom vším, co děláme, ctili Boha. Naše těla jsou živými chrámy. My jsme živými oběťmi, které nabízíme v chvále a bohoslužbě Hospodinu, jehož milost nás zachraňuje. „Vybízím vás, bratří, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba. A nepřizpůsobujte se tomuto věku, nýbrž proměňte se obnovou své

mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé“ (Ř 12,1.2).

Každý z nás je chrámem Ducha svatého, ale Bůh chce přebývat mezi námi jako společenstvím. „Nevíte, že jste Boží chrám a že Duch Boží ve vás přebývá? Kdo ničí chrám Boží, toho zničí Bůh; neboť Boží chrám je svatý, a ten chrám jste vy“ (1K 3,16).

Bůh si přeje, aby se jeho svatost zrcadlila v církvi. Ve společenství Božího lidu by měl vesmír vidět odraz Boží lásky, moudrosti a milosti. Stojí před námi vysoký ideál.

Petr k tématu poznamenává: „I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům, abyste byli svatým kněžstvem a přinášeli duchovní oběti, milé Bohu pro Ježíše Krista“ (1Pt 2,5). Ve starověku patřil jeruzalémský chrám mezi jednu z nejúžasnějších staveb. Přicházeli si ho prohlédnout lidé z dalekých zemí. Podobně si Hospodin přeje, aby k církvi v posledních dnech byli přitahováni lidé, kteří hledají Ježíše.

Sláva církve netkví v úžasných budovách a drahém vybavení. Náš dům bohoslužby by měl lákat k návštěvě a být reprezentativním místem pro Hospodina, který v něm přebývá, ale nikdy bychom neměli padnout do pastí snahy soupeřit se sekulární architekturou. Sláva církve tkví v lidech, kteří se v modlitebnách scházejí. Církev spočívá na upřímnosti našeho odevzdání a chvály Ježíše Krista a na lásce, kterou prokazujeme druhým lidem.

Pokorně vpřed

Je pravdou, že naše církev povstala z velmi nuzných poměrů. Hnací silou vzniku církve adventistů bylo zklamání skupiny křesťanů. Dnes zaznívá jejich poselství po celém světě. Církev má více než 17 milionů pokřtěných členů a každý rok její řady rozmnoží další milion. Provozuje více než 100 univerzit a vyšších škol spolu s mnoha nemocnicemi a nakladatelstvími.

Jsem vděčný Bohu za všechno, co udělal a ještě udělá uprostřed našeho společenství. Myslím, že je namístě, abychom za tyto dary všichni Bohu vzdávali chválu. Současně si však budme vědomi

pokoušení prohlásit společně s králem Nebúkadnêsarem: „Zdaliž toto není ten Babylon veliký, kterýž jsem já vystavěl mocí síly své?“ (Da 4,27; PBK).

Když někdo vstoupí do vašeho sboru, čeho si všimne? Pozná okamžitě, že tady je přítomen Bůh? Má pocit, že je vítaný? Obklopuje ho laskavost a přátelství? Zaznívá z kazatelny Boží slovo? Je Kristus chválen pro svou milost, záchranu a naději?

Obávám se, že často realita našich sborů zdaleka nedosahuje Božího očekávání. Modlíme se obratně, zpíváme vícehlasně, ale v pozadí je občas přehnaný důraz na formu místo na obsah, snaha udělat dojem a předsudky vůči odlišnosti. Rozdílná rasa, vzdělání i sociální postavení jsou často překážkou pro vstup do našich sborů.

Církev je Bohu drahá. V ní se projevuje živá milost ve společenství věřících. „Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem; tak si on sám připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná“ (Ef 5,25–27).

Podobně se vyjadřuje i Ellen Whiteová: „Bůh si vyvolil církev, aby se stala nástrojem ke spasení lidí. Byla založena, aby sloužila, a jejím posláním je přinášet světu evangelium. Již od počátku Bůh počítal s tím, že církev představí světu plnost jeho božství a moci. Členové církve, které Bůh povolal ze tmy do svého podivuhodného světla, mají zvěstovat jeho slávu. Církev je zdrojem bohatství Kristovy milosti a skrze ni i nebeské vlády a moci (viz Ef 3,10) nakonec poznají úplný a dokonalý projev Boží lásky.“ (PNL 9, AA 9)

„Církev nám může připadat slabá a nedokonalá, přesto Bůh právě jí věnuje mimořádnou pozornost. V ní se projevuje Boží milost a Bůh s radostí ukazuje, jak jeho moc mění lidská srdce.“ (PNL 10, AA 12)

Jinde Ellen Whiteová píše, že církev má Kristus na srdci (CHS 243) a že je pokladnicí, která obsahuje Boží klenoty (6T 261). Další metafory mluví o Kristově pevnosti ve vzbuřeném světě (MM 89), o jeho reprezentaci na světě (AA 122), věci Božímu srdci nejdražší (COL 166) a Božím vlastnictvím (TM 19).

Být členem Boží rodiny na zemi je velká přednost. Nikdy neberme své členství v církvi na lehkou váhu, jako by se jednalo o zájmový spolek, ze kterého můžeme odejít, kdykoli chceme.

Ježíš, náš velekněz v nebeské svatyni, je Pánem církve. On slouží v náš prospěch v nebesích, a proto je třeba, abychom se poddávali každou chvíli jeho proměňující milosti. Oslavujme ho skrze naše těla, která jsou chrámem, a budujme „církve, která je jeho tělem“ (Ef 1,22.23).

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Co pro vás znamená svatost? Jakým způsobem ovlivňuje vaše chápání svatosti milost?
2. Jak je možné vážit si způsobu, jakým Hospodin vedl svou církev, aniž bychom podlehlí pokušení pýchy?
3. Je váš pohled na církve stejný jako ten Boží? V čem vidíte církve jinak? V čem stejně?

PÁTEK

SOUDNÝ DEN

SOUDNÝ DEN PŘÍCHÁZÍ

To není hrozba, ale zaslíbení.

„Bůh však prominul lidem dobu, kdy to ještě nemohli pochopit, a nyní zvěstuje všem, ať jsou kdekoliv, aby této neznalosti litovali a obrátili se k němu. Neboť ustanovil den, v němž bude spravedlivě soudit celý svět skrze muže, kterého k tomu určil. Všem lidem o tom poskytl důkaz, když jej vzkřísil z mrtvých“ (Sk 17,30.31).

Apoštol Pavel stojí na vrcholu skalnatého výběžku a hledí na aténskou Akropoli na protějším vrchu. Kolem něho je shromážděný dav složený z filozofů i náhodných kolemjdoucích. Všichni jsou dychtiví slyšet novou zvěst. Apoštol začne svou řeč popisem náboženských obřadů Atén, které všichni dobře znají. Potom je vede k jedinému pravému Bohu, Stvořiteli nebe i země, zdroji všeho života. Jeho strhující řeč vrcholí varováním: Soudný den se blíží!

Soud je jedním z nepřehlédnutelných biblických témat. Bible mluví o Bohu, morální autoritě

vesmíru, který bude ode všech lidí jednou žádat, aby vydali počet ze svých činů. Nikdo se soudu nevyhne. Nikdo mu neunikne. Lidé mohou soud popírat, mohou ho vytěšňovat ze své mysli, ale realita zůstává stejná: Soudný den přichází! „Vždyť se všichni musíme ukázat před soudným stolcem Kristovým, aby každý dostal odplatu za to, co činil ve svém životě, ať dobré či zlé“ (2K 5,10). „Ohněm totiž a mečem povede Hospodin soud s veškerým tvorstvem. Mnoho bude těch, jež Hospodin skolí“ (Iz 66,16). A podobně mluvil i Ježíš. Jeho kázání, obvykle plná Otcovy lásky, mluví o přicházejícím soudu: „Pravím vám, že z každého planého slova, jež lidé promluví, budou skládat účty v den soudu“ (Mt 12,36).

Soudobému světu vládne nespravedlnost. Příliš často se stává, že se jen těžko dovolává spravedlnosti ten, kdo má hluboko do kapsy. Mezitím ten, kdo si může dovolit drahé právníky, odchází od soudu osvobozen. Žijeme v době, kdy zlo

narůstá. Činy, které lidé páchají vůči svým bližním, jsou nepředstavitelné. Zlo je zdánlivě neporozitelné.

Ale Bůh nám i všemu lidstvu říká: Soudný den se blíží! Zlo nebude triumfovat navždy. Spravedlnost nebude překrucována a zneužívána. Bůh vezme osud světa do svých rukou a povolá lidstvo k zodpovědnosti.

Stát pevně

Po zkušenosti holokaustu opustilo mnoho židů víru v Boha. Tváří v tvář Božímu mlčení již neměli sílu dále věřit. Problém ale začal již mnohem dříve. Téma zla a Božího mlčení je zmiňováno v Bibli několikrát. Významným místem je Žalm 73. Žalmista vypráví o tom, že jeho život je plný nesnází a trápení. Když se však podívá na ty, kdo odmítají Boha, zdá se mu, že se jim daří nadmíru dobře. „Avšak moje nohy málem odbočily, moje kroky téměř sešly z cesty, neboť jsem záviděl potřeštěncům, když jsem viděl svévolné, jak pokojně si žijí“ (Ž 73,2.3).

Lidé, kteří na Boha nemyslí, si žijí pohodlně. Jsou zdraví, bez starostí, bohatí, pyšní, násilní, posmívají se, jsou zlí a arogantní (viz Ž 73,4–12). Říkají: „Což se to Bůh dozví? Cožpak to Nejvyšší pozná?“ (Ž 73,11).

Pro žalmistu nebylo snadné tento paradox přijmout a není to o moc snazší pro nás. Přesto našel svou odpověď: „Teprv když jsem vstoupil do svatyně Boží, pochopil jsem, jaký vezmou konec“ (Ž 73,17).

Pro žalmistu byla svatyně místem, kde se mu dostalo ujištění, že Bůh je živ a zdrav. Hospodin stále kraluje a v dané chvíli a daným způsobem ukončí vládu hříchu a zla. Bůh vše napraví.

Stejného ujištění se nám dostává v nebeské svatyni, kde Ježíš vykonává svou velekněžskou službu. Svět se nebude točit navždy. Zločiny, které jsou páčány na nevinných lidech, budou jednou posuzovány Pánem vesmíru. Každodenní nepotrestané zlo bude souzeno. Soudný den přichází!

Téma soudu, zdá se, mizí ze slovníku mnoha současných křesťanů. Věřící opakuji slova apoštolského vyznání víry: „A přijde (Kristus) soudit

živé i mrtvé“, ale význam slov se jich nijak nedotýká. Pro adventisty zůstává soud klíčovou částí teologie. Soud je součástí trojandělského poselství, které chceme jako církev hlásat světu: „Bojte se Boha a vzdejte mu čest, neboť nastala hodina jeho soudu; poklekněte před tím, kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod“ (Zj 14,7).

Mezi Pavlovou promluvou na Areopágu a poselstvím prvního anděla je nepřehlédnutelná souvislost. Apoštol povolával své skeptické posluchače k pokání. My hlásáme, aby se každý „bál Boha a vzdal mu čest“. Pavel mluvil o tom, že Bůh určil „den, v němž bude spravedlivě soudit celý svět“. My říkáme, že „nastala hodina jeho soudu“.

Proměnění milostí

Pavlovo kázání končí a apoštol mluví o tom, že Bůh bude soudit svět skrze muže, kterého určil a kterého vzkřísil z mrtvých, Ježíše Krista. Adventistické poselství je poselství o Ježíši Kristu. „Věčné evangelium“ je dobrou zprávou o bohočlověku, který přinesl lidem záchranu a znovu se na zemi vrátí. On je tím, kdo „učinil nebe, zemi, moře i prameny vod“ (Zj 14,7), protože „všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest“ (J 1,3).

Hlavní otázka soudu se bude ptát po našem vztahu s Ježíšem Kristem. Sami se zachránit nemůžeme, i kdybychom se snažili sebevíc. Přejde den, kdy v nebi zazní naše jméno a bude předložen záznam našeho života. Dobře patrné budou všechny naše skutky, selhání, naše slova i myšlenky. Ale soudce se bude ptát na jedinou věc, a sice, jak jsme odpověděli na volání Božího Syna. „Vždyť Bůh neposlal svého Syna na svět, aby soudil, ale aby skrze něj byl svět spasen. Kdo v něho věří, není souzen. Kdo nevěří, je již odsouzen, neboť neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího“ (J 3,17.18).

Nebeský záznam našeho života nám nepřinese ospravedlnění, ale ukáže jednu důležitou věc. Při pohledu na něj bude zřejmé, jakým směrem se ubíral náš život. Jsme slabí a chybní. Snažíme se, ale padáme znovu a znovu. Každý pád a každé povstání je příležitostí pro Boží milost, aby nás

proměňovala. Změna se děje tiše, ale každý den je Boží obraz v nás silnější a silnější. Když kráčíme s Ježíšem a odevzdáváme se mu každý den, sytíme se jeho slovem a žijeme pro jeho slávu, stáváme se Bohu podobnými. Je to podobné, jako když spolu mnoho let žijí manželé a začnou se jeden druhému podobat zvyky, způsobem řeči, ale i fyzickou podobou.

„Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě – to vše mocí Ducha Páně“ (2K 3,18).

Někteří adventisté očekávají soud se strachem. Jsou zmítáni pochybnostmi a obavami, zdali budou shledáni dostatečně dobrými pro vstup do nebe.

Pokud se i vy bojíte, dovolte mi, abych vám nabídl přímou odpověď z Bible: „Nejste dost dobří!“ Sami se do nebe nikdy nedostanete.

Ježíš je dost dobrý. Pokud je vaším Spasitelem a Pánem, bude stát při soudu na vašem místě. Otec uvidí pouze dokonalost Syna, a ne poskvřený záznam vašich životů.

Je to pravda? Věřte Božímu slovu, které nás ujišťuje: „Protože máme mocného velekněze, který vstoupil až před Boží tvář, Ježíše, Syna Božího, držme se toho, co vyznáváme. Nemáme přece velekněze, který není schopen mít soucit s našimi

slabostmi; vždyť na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu. Přístupme tedy směle k trůnu milosti, abychom došli milosrdenství a našli milost a pomoc v pravý čas“ (Žd 4,14–16).

Poslední slova, která Ellen Whiteová napsala na sklonku svého života v roce 1914, byla adresována člověku, který byl zmítán pochybnostmi a obavami, zda ho Ježíš přijímá. Napsala: „Je vaší předností důvěřovat Ježíši v otázce spasení. Plně, jistě a hrdě můžeme říci: On mne miluje. On mne přijímá. Budu mu věřit, protože dal svůj život za mne.“ (TM 517)

V těchto slovech je naše útěcha. V nich tkví naše jistota. Boží trůn je trůnem milosti. Milost je naše živá naděje. Milost je naše spasení.

Soudný den přichází! To je dobrá zpráva. Chvalme Pána!

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Které z mnoha nespravedlností dnešního světa podle vašeho názoru nejvíce volají po nápravě?
2. Kde čerpáte naději a optimismus navzdory zlu, násilí a morální zkaženosti ve světě?
3. Jakým způsobem by se církev měla zasazovat o spravedlnost ve světě v době čekání na druhý příchod?

DRUHÁ SOBOTA

DOMŮ DO RÁJE

JSME CÍLI BLÍŽ NEŽ KDYKOLI PŘEDTÍM

Naše okolí je téměř plně prostoupené modloslužbou. Avšak na obzoru je den, kdy vypukne

rozhodující bitva. Blíží se den vítězství. Boží vůle se stane jak na zemi, tak i v nebi. Lidé země se budou

řídít jediným zákonem, a to zákonem nebe. Lidské pokolení se změní ve šťastnou, harmonickou rodinu, oděnou v roucho chvály a důkuvzdání. To je roucho Kristovy spravedlnosti. Příroda ve své nádheře bude stále vzdávat Bohu čest a chválu. Svět bude zalit nebeským světlem...

Mějme na mysli budoucnost a požehnání nebes. Až budeme stát na prahu věčnosti, uslyšíme pozdrav a uvítání, které slyší ti, kdo v tomto životě žili s Kristem. Pro ně bylo předností a ctí trpět pro Ježíše. Spolu s anděly složí své koruny k Vykupitelovým nohám a zvolají: „Hoden jest Beránek, ten obětovaný, přijmout moc, bohatství, moudrost, sílu, poctu, slávu i dobrořečení... Díky Spasiteli, Bohu našemu, sedícímu na trůnu, a Beránkovi.“

Vykoupení jsou spasení milostí

Vykoupení se setkají s těmi, kteří je přivedli ke Spasiteli. Spojí své hlasy ve chvále toho, který zemřel. Podrobil se smrti, aby lidské bytosti mohly mít život. Konflikt je u konce. Všechny zkoušky a boje jsou za nimi. Vítězné písně naplní nebesa, když se vykoupení shromáždí u Božího trůnu. Všichni se připojí k radostné melodii: „Hoden jest Beránek, ten obětovaný...“

Kéž nás tato vize inspiruje a prostoupí naši mysl! (RH 17. 12. 1908)

Dílo vykoupení bude dokonáno. Na místě, kde se rozmáhal hřích, se ještě více rozhojní Boží milost. Sama země, na kterou si satan dělal nárok, bude nejen vykoupěna, ale i povýšena. Náš malý svět, který se kletbou hříchu stal jedinou temnou skvrnou slavného Božího stvoření, bude oslaven nad všechny ostatní světy vesmíru. Na zemi, kde Boží Syn přebýval jako člověk, kde Král slávy žil, trpěl a zemřel, stvoří Bůh všechno nové a bude mít svůj příbytek „uprostřed lidí“. „Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi.“ (Zj 21,3) Vykoupení pak budou navěky kráčet ve světle svého Pána a chválit jej za nejvzácnější dar, kterým je Emmanuel – „Bůh s námi“. (TV 13.14, DA 26)

„A viděl jsem nové nebe a novou zemi, neboť první nebe a první země pominuly a moře již

vůbec nebylo.“ (Zj 21,1) Oheň, který stráví bezbožné, očistí zemi. Odstraní každou stopu prokletí. Žádné věčně planoucí peklo nebude vykoupěným připomínat strašné následky hříchu.

Zůstane jediná připomínka: Náš Vykupitel navždy ponese stopy po svém ukřižování: na jeho raněné hlavě, v jeho boku, na jeho rukou a nohou zůstanou stopy krutého díla, které působí hřích. Prorok popsal Krista v jeho slávě takto: „Po straně má rohy, v nichž je skryta jeho síla.“ (Abk 3,4) Probodený bok, odkud vytékal proud krve, která smířila člověka s Bohem – tam je Spasitelova sláva, zda je „skryta jeho síla“. „Mocný k spasení“ je díky své výkupné oběti. Má moc vykonat spravedlnost nad všemi, kdo pohrdli Boží milostí. Stopy po jeho pokoření jsou jeho nejvyšší poctou. Rány Golgoty budou trvalým, věčným svědectvím jeho moci.

Eden bude milostí obnoven

„Ty, věži stáda, návrší dcery sijónské, tobě připadne, k tobě se navrátí dřívější vladařství.“ (Mi 4,8) Tehdy nastane doba, kterou toužebně vyhlíželi praví věřící od chvíle, kdy plamenný meč vyhnal první lidský pár z ráje, doba „vykoupení těch, které si Bůh vydobyl“ (Ef 1,14). Plán vykoupení napomohl znovuzískání země, kterou člověk původně dostal od Boha jako své království, ale satan mu ji ve své úskočnosti odebral a dlouhý čas ji ovládal. Vše, co hřích zničil, bude obnoveno. „Toto praví Hospodin..., jenž vytvořil zemi, jenž ji učinil, ten, jenž ji upevnil...; nestvořil ji, aby byla pustá, vytvořil ji k obývání.“ (Iz 45,18) Splnil se původní záměr, který Bůh sledoval při stvoření země – stane se věčným domovem vykoupěných. „Spravedliví obdrží zemi a budou v ní bydlet navždy.“ (Ž 37,29) ...

Bible označuje dědictví spasených slovem „vlast“ (Žd 11,14–16). Nebeský Pastýř tam zavede své věrné k pramenům živých vod. Strom života bude každý měsíc dávat své ovoce a listí stromu bude sloužit pro zdraví národů. Budou tam věčně proudící toky, průzračné jako křišťál, a stromy rostoucí na jejich březích budou na cesty připravené pro vykoupěný lid vrhat blahodárný stín. Rozsáhlé nížiny tam

budou stoupat ke krásným pahorkům a malebná horstva se budou skvět ve svém majestátu. V pokojných rovinách, při živých tocích najde Boží lid, který byl na světě tak dlouho poutníkem a cizincem, svůj domov. ...

V nebeském prostředí nemůže existovat bolest. Nebude tam smutek, slzy, pohřební průvody. „A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo.“ „Nikdo z obyvatel neřekne: ‚Jsem nemocen.‘ Lidu, který tam bydlí, bude odpuštěna nepravost.“ (Zj 21,4; Iz 33,24)

Bůh bude mezi nimi

Bude tam Nový Jeruzalém, hlavní město oslavené nové země, který je „nádhernou korunou v Hospodinově ruce a královským turbanem v dlaních svého Boha“. „Jeho jas jako nejdražší drahokam a jako průzračný křišťál.“ „Národy budou žít v jeho světle; králové světa mu odevzdají svou slávu.“ Pán prohlásil: „I já budu nad Jeruzalémem jásat a veselit se ze svého lidu.“ „Příbytek Boží uprostřed lidí; Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid; on sám, jejich Bůh, bude s nimi.“ (Iz 62,3; Zj 21,11.24; Iz 65,19; Zj 21,3)

V Božím městě „nebude noc“. Nikdo nebude potřebovat odpočinek, ani po něm nebude toužit. Nikoho neunaví konat Boží vůli a chválit jeho jméno. Budeme stále cítit svěžest jitra, které nikdy neskončí. „Nebudou potřebovat světlo lampy ani světlo slunce, neboť Pán Bůh bude jejich světlem.“ (Zj 22,5) Sluneční svit bude nahrazen světlem, které nebude nepříjemně oslňovat, nýbrž svým jasnem mnohonásobně předčí polední světlo. Boží a Beránkova sláva naplní svaté město neblednoucím světlem. Vykoupení budou žít ve slávě věčného dne bez slunce.

„Chrást jsem v něm nespátřil: Jeho chrámem je Pán Bůh všemohoucí a Beránek.“ (Zj 21,22) Boží lid bude obdařen výsadou osobně se stýkat s Otcem a Synem. „Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance.“ (1K 13,12) Zde na zemi vidíme podobu Boha jen jakoby v zrcadle – v přírodě a v Božím jednání s lidmi. Potom ho však uvidíme tváří v tvář, nebude tomu bránit žádný závoj. Budeme

přebývat v jeho přítomnosti a hledět na jeho nádhernou tvář.

Radost spasených

Tam budou vykoupení poznávat tak, „jak Bůh zná je“. Láska a soucit, které Bůh vložil do lidského srdce, se tam projeví ve vsí plnosti a ušlechtilosti. Společenství se svatými bytostmi, harmonický společenský život se vznešenými anděly i s těmi, kdo byli ve všech dobách Bohu věrni, kdo vyprali svá roucha a vybělili je v krvi Beránkově, pouta, která spojují „každý nebeský i pozemský rod“ (Ef 3,15) – to všechno bude přispívat ke štěstí vykoupených.

Lidé obdaření nesmrtností tam budou nadšeně rozjímat nad zázraky stvořitelské moci a tajemství zachraňující lásky. Nebude tam krutý nepřítel, který by je sváděl, aby zapomněli na Boha. Budou mít dostatek příležitostí pro rozvoj svých vloh a schopností. Přijímání nových poznatků neunaví mysl a nevyčerpá tvůrčí sílu. Bude možno realizovat nejvelkolepější díla, uskutečnit nejvznešenější tužby, splnit nejkrásnější cíle. Přesto stále zůstanou nové výšiny, které bude možné zdolávat, nové divy hodné obdivu, nové skutečnosti, které bude možno odhalovat, nové úkoly, které budou rozvíjet rozumové, duševní i tělesné síly.

Budou zpřístupněny všechny poklady vesmíru a vykoupení je budou moci studovat. Neomezení smrtelností a únavou poletí na vzdálené světy, které trpěly při pohledu na lidskou bídu a jásaly štěstím při zprávě o každém vykoupeném člověku. Děti země se radostně a s nadšením připojí k radosti a moudrosti nepadlých bytostí. Budou mít přístup k vědění a poznání, které bylo nashromážděno během dlouhých let rozjímání a hloubání o Boží stvořitelské moci. Nezkresleně budou pozorovat slávu stvoření – slunce, hvězdy a hvězdné systémy –, jak všechny ve stanoveném řádu krouží kolem Božího trůnu. Každá věc, od nejmenší po největší, nese jméno Stvořitele – všechno dokládá bohatství jeho moci.

Léta věčnosti budou postupně přinášet stále bohatší poznání Boha a Ježíše Krista. A s rozšiřujícím se poznáním poroste také láska, úcta a štěstí. Čím více budou lidé poznávat Boha, tím více budou

obdivovat jeho charakter. Když jim Ježíš bude postupně odhalovat tajemství vykoupení a úžasné činy vykonané ve velkém sporu se satanem, pocítí vykoupení ještě větší lásku a s ještě větší radostí uchopí zlaté harfy a desetitisíce desettisíců a tisíce tisíců hlasů se spojí v mohutném chvalo zpěvu.

„A všechno stvoření na nebi, na zemi, pod zemí i v moři, všechno, co v nich jest, slyšel jsem volat: ‚Tomu, jenž sedí na trůnu, i Beránkovi dobrořečení, čest, sláva i moc na věky věků!‘“ (Zj 5,13)

Velký spor mezi dobrem a zlem skončil. Nebyl už hříchu ani hříšníků. Celý vesmír je čistý. V celém nezměrném stvoření vládne soulad a štěstí. Od Boha, který všechno stvořil, proudí život, světlo a štěstí do všech stran nekonečného prostoru. Od nejmenšího atomu až po největší vesmírná tělesa, všechno živé i neživé,

v nezkalené kráse a dokonalé radosti hlásá, že Bůh je láska.

(VDV 434–437, GC 674–678)

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Co pro vás zpřítomňuje nebe?
2. Jak váš současný život ovlivňuje skutečnost věčného života, který Bůh připravil pro svůj lid?
3. Vidíte vaši sousedé a přátele něco ve vašem životě, kvůli čemu touží být v nebi?

ELLEN G. WHITEOVÁ (1827–1915),

BYLA JEDNÍM Z PRŮKOPNÍKŮ

CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE.

JEJÍ DÍLO JE MEZI ADVENTISTY VNÍMÁNO

JAKO PROROCKÝ HLAS.

Advent, časopis Církve adventistů sedmého dne v ČR a SR, číslo 9/2011

11x ročně vydává nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o.

Roztocká 5, 160 00 Praha 6 – Sedlec, <http://www.adventorion.cz>

Registrační číslo MK ČR 6982, ISSN 1210-3365

Vychází: 21. 9. 2011

Objednávky v ČR: Roztocká 5, 160 00 Praha 6

Tel.: 233 320 767; 603 553 628, e-mail: expedice@adventorion.cz

Objednávky v SR: Šafárikova 9, 038 61 Vrútky

Tel./fax: (043) 428 26 70, e-mail: adventorion@adventorion.sk

Odpovědný redaktor: Dan Hrdinka

Příspěvky můžete zasílat na e-mail: hrdinka@adventorion.cz

Inzerce můžete zasílat na e-mail: redakce@adventorion.cz

Redakce si vyhrazuje právo dodané příspěvky krátit.

Foto: Archiv Adventist Review

Překlad: Michal Balcar

Technická redakce: JUPOS, s. r. o., Ostrava

Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice